

λυρωδὸς τῶν δρυμώνων τῶν ὑπερυμνήτων Λευκῶν Ὀρέων
 Βάρδος θὰ τραγωδῇ τὰς ἐθνικὰς θυσίας τοῦ στρατοῦ τῆς Κα-
 τοχῆς, ἐνῶ ὁ τοῦ Ὑψίστου λειτουργὸς ὑψὼν ἐν τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ τοῦ Ἀλικιανοῦ τὰ Ἀχραντα Μυστήρια θὰ μνημονεύῃ ἐν
 ἄκρᾳ κατανύξει εὐγνωμόνως τῆς ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως
 τῆς Κρήτης τόσῳ ἐνδόξῳ πεσοῦσης τριάδος ἐκείνης τῶν
 ἀξιοματικῶν καὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν συντρόφων ὀπλιτῶν.

B. ΨΙΔΑΚΗΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

I

ΞΕΝΑ ὁ βορηᾶς ὁ ἄγριος τῇ Φύσει ἀναταράζει
 καὶ μέσα ὁ Χάρος μιά διπλῇ πανηγύρι γιορτάζει·
 εἶνε διπλῇ ἡ φτερούγα του κι' αὐτὸς γιὰ δὴν πονεῖ:

Μιά καταχνιά ἀπὸ αἵματ' ἔμπρὸς ἔς τὸ φονηᾶ χυμένη,
 μιά μουσικὴ σὲ στεναγμοὺς καὶ βόγγους τονισμένη,
 σὰ μάγγανο τὸν σφίγγουνε, τοῦ πνίγουν τὴ φωνή.

Μὰ γύρω εἰς τὸ πάναγνο παρθενικὸ κρεβάτι
 σέρνουν χορὸ οἱ ἄγγελοι κατάλευκοι, χιονάτοι:
 — Ἐκεῖ ψυχομαχᾷ φονηᾶς, ἐδῶ κόρη ἄγνή.

II

«—Φρίκη! τὸ αἷμα κόκκινο τὰ μάτια μου θολώνει
 ἀπ' τὸν ἀχνό του σύννεφο κατάμαυρο πλακώνει
 καὶ κατακαίει τὰ στήθια μου τῆς λύσσας ἢ φωτιά.

Στερνὴ στιγμή, τὰ βάσανα τ' ἀτέλειωτα δὲν παύεις,
 καινούργια δίψα μέσα μου γιὰ αἷμα μοῦ ἀνάβεις
 κι' ἄγριους πόθους μοῦ ξυπνᾷς μὲ μιά σου σαῖτιά.

Πίσω μαυρίλα, πύρινα ποτάμια ἐμπρός ξανοίγουν,
μαῦρες σκιές σέ ἓνα χορὸ δαιμονισμένο σμίγουν.
«Α ! Κόλασι, πατρίδα μου, ποῦ σέ ἔχω 'ς τὴν καρδιά.

III

—«Πατέρα, ὁ Παράδεισος ντυμένος 'ς τὴ λαμπράδα
ὦ ! τί μαγεῖα καὶ χρώματα καὶ οὐράνια ὠμορφάδα
εἶνε τῆς νέας μου ζωῆς ἡ ποθητὴ φωληά.

«—Σώπα, γιὰ μὲ τὰ βάραθρα βογγοῦν τῆς γῆς τῆς μαύρης,
ἐσὺ τὸ φῶς τὸ πάναγνο πέτα ψηλά γιὰ ναῦρης,
μὰ ἐμὲ προσμένουν τῆς φωτηᾶς τὰ πύρινα φιλιά.

«—Γιὰ δὲς ψηλά ! Παρηγοριά θὰ βρῆς ἐκεῖ, πατέρα,
«—Εἶνε γιὰ μένα ἡ σκοτεινιά παντοτεινὴ μου ἡμέρα,
τραγοῦδι μου τοῦ Σατανᾶ ἡ βροντερὴ λαλιά.

IV

Στερνὴ στιγμή ! Τὰ ροῦχα του ξεσχίζει καὶ χτυπιέται
μέσ 'ς τὸ ἀφρισμένο στόμα του βραχνὴ κατὰρα σβύεται
κι' οἱ μουγγρισμοὶ του χάνονται 'ς τοῦ ἀγέρα τὴ βοή.

Μὰ δίπλα του σάν ὄνειρο καὶ σάν τραγοῦδι σβύνει
ἡ κόρη· ἓνα χαμόγελον οὐράνια χάρη χύνει
'ς τὰ χεῖλια ὅπου ἀφήσανε τὴν ὕστερη πνοή.

Κόσμε, βιβλίο ἀτέλειωτον. ὅποιος ἐμπρός σου γείρη,
θὰ δῇ 'ς αὐτὸ τὸ ἄγριο τοῦ χάρου πανηγύρι
τὴν κωμωδία τὴν τραγικὴ ποῦ λέγεται : Ζωή.

Ἐν Πειραιεῖ

I. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ